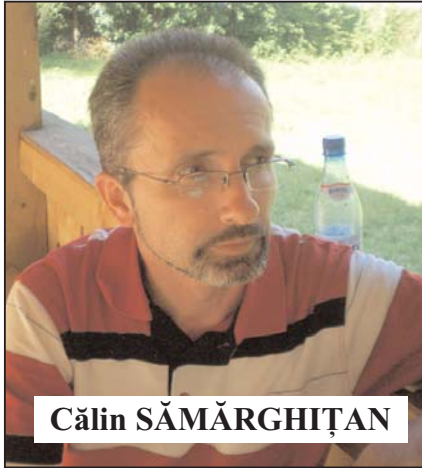

Cisnădiorii

O scurtă poveste neterminată a cisnădiurilor (18-21 iunie 2009)

Cavalerii cisnădiouri au început să vină odată cu ziua de joi. **Ovidiu Ivancu** a sosit primul și am băut o cafea din pahare de plastic, descoperind că habar n-aveam că nu prea există cafenele decente în preajma auto-gării. Am stat să-l așteptăm pe **Doru Emanuel Iconar** cu autobuzul de la Cluj. Juniorul absolut al lotului venea în-

Călin SĂMĂRGHIȚAN

soțit de mama sa. Cu Ovidiu nu mă întâlnisem până atunci, dar îl știam din articolele lui incisive mai ales. M-a așteptat răbdător, fumător și zămbitor până am rezolvat treaba cu nu știu ce televiziune locală care mi-a solicitat un scurt interviu. Veniseră după mine și am reușit să scot câteva mormăituri într-un colț de autogară unde-mi făceau semn să vorbesc mai tare că se auzeau doar motoarele.

Sosește și Dorul și îi îmbarc cu bagaje în „Mica ursă gri” și-i duc la Cisnădioura, lângă Sibiu, la Elimheim, pensiunea ce ne va găzdui pentru 4 zile. Acolo găsim rapid o masă cu băncuțe unde Ovidiu își termină pachetul de țigări, iar eu mă aleg cu primul strat de bronz din an. Doruleț și cu mama acestuia dau iama în vișinile grădinii. Doru îmi spune că trebuia să trec în invitație și livada de vișini, ca să fiu mai convingător.

Plec la gară după tura a doua și în poartă dau de **Liviu Nanu** și **Adrian Fircă**, instalați într-o mașină lată, mă-ntreabă-ncotro e pensiunea. Eu le zic prima pe stânga și Liviu trage de volan. Pe el îl știam de dinainte, pe Adrian Fircă nu, și eram tare intimidat de el până atunci. În dreapta șoferului îmi părea însă foarte blând și destins. Am motiv să dau bice, fug la gară. De acolo îl iau pe **Adrian Suciu**, care în drumul lui de la București „i-a adunat” pe **Maria Dobrescu** din Câmpina și pe „caili verzi” de brașoveni: **Adriana Lisandru**, **Mirela Lungu**, **Tudor Munteanu**, **Laurențiu-Ciprian Tudor** și **Baubec Izzet**. Celui din urmă i-am învățat doar mai târziu care îi e numele și care prenumele. Oricum, am uitat. Nu mai știu cum i-am adus, că nu începeau într-o mașină. Au luat și un taxi parcă.

Florian Silișteanu a ajuns cu mașina, la fel **Sorin Despot** și cu prietena, pe **Camelia Silea** o adusese soțul; **Dan Herciu**, pe tricoul căruia scria „poet” ca să

fim siguri, ne-a prezentat-o pe **Alina**, cea care avea să devină peste câteva săptămâni soție de poet. După vreo trei telefoane și un SMS, am aflat că **Florin Caragiu** nu va mai veni. Nici un semn de la **Silviu Păcală**, deci nu mai vine nici el. Una dintre poveștile siliștene nu mai știa dacă nu știu ce pește prins avusese ori 9,9 ori 19,9 kg, a fost de ajuns pentru ca **Adrian Fircă** să înceapă să facă un pește din fire de paie, frunze și petale lipite cu superglue pe hârtie. Ochiul era o vișină. Peștele a fost gata din prima zi.

Odată cu seara se lasă primele discuții aprinse prelungite până spre miezul nopții. Citim și dintr-un teanc de cărți ale „agoniștilor”, o frumoasă colecție donată de Liviu „Serilor artgotice” sibieni. Dar proba de foc aveam s-o dau în noaptea ce va veni. Ultraconfidențial, **Ștefan Doru Dăncuș** îmi spusese la telefon că vine cu amanta. Cu vreo câteva zile înainte mă întrebasese dacă poate. Eu i-am spus că da. Ce să zic? Îi iau pe la vreo 2 noaptea din gară, amanta lui Doru merge să cumpere ceva de mâncare, el mă întreabă „Ei, ce zici de amanta mea?”, eu o scald în ape dulci. În mașină nu-mi pot stăpâni un zămbet, iar mă-ntreabă Doru de ce răd așa. Mă gândesc, ori e amanta, ori e soția, dar dacă zic ceva să nu iasă rău. Cred că iar am scaldat-o, dar ceva mai strâmb de data asta. Situația am înțeles-o abia a doua zi pe seară, când mai ajung în tabără și alți invitați, din Sibiu. Maestrul **Mihai Bica** de la teatrul din Brașov, dar sibian de fel, profesorul **Silviu Guga**, **George Precup**, **Niu Herisanu**. S-au făcut prezentările și l-am prins pe Doru! E cu soția. Aha, mă felicit pentru atitudinea rezervată, mă rușinez pentru stângăcie, dar aveam să aflu că **Adrian Suciu** „o va mușca” până și mai târziu.

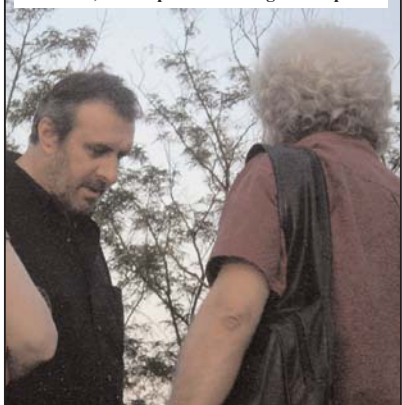
Tot a doua zi a sosit **Cezara Răducu** în timp ce noi eram la partida de paint-ball. Am cărat două tabere de războinici după mine până la „a treia curbă din pădure”, cum îmi spusese cei cu echipamentul, care se făcuse cam a opta, a zecea, și luptătorii erau deja sfârșiți. Totuși apucăm cu succes să ne punem apărătorile bărbățiilor dar prima oară am apăsător pe trăgaciul aparatelor foto ca să avem dovada că șurul de poezi nu va fi periclitat în urma acestei vânători. De la început Liviu renunță, că nu începe în echipament, și pierdem din start un terorist. Cert este că tot teroristii le-am tras un 3-0 la aia buni de le-au mers fulgii. La duelurile individuale din final, i-am tras în cap de două ori lui **Adrian Suciu**, care s-a și ales cu câteva vânătoai ce vor deveni celebre, iar **Dan Herciu** una mie în mască de am simțit gustul amar... al vopselei. La final, ne așteptau la marginea pădurii **Maria**, **Cezara** și **Florian**, cel din urmă dezertând din echipa ălor buni ca să aducă mașina.

În acea seară aveam să asediem cetatea Cisnădiourei cu poezia, până s-a făcut întuneric de n-am apucat toți să citim, loc de unde ne-au alungat masonii că aveau o întâlnire secretă în biserică pe care ne-o ținuseră în-cuiată. Aveau acolo lumini, aveau scaune, dar în ultimul moment aflasem că nu mai putem intra acolo.

A doua zi am asaltat Păltinișul și casa încuiată a lui Noica, apoi, în Muzeul Satului, am mai citit o tură de poezii.

Plimbări, povești, soare. Părul rece și Stânca broaștei. Folkul lui Dăncuș, peștele lui Fircă, poantele lui Nanu, vânătoaiile lui Suciu și, cum altfel, poezia pretutindenească a lui Silișteanu. Vocea de bas profund a maestrului Bica, filmele Cezarei drept mărturie. Vinul italianesc al sponsorului. Lenea de a veni la micul dejun. Ar fi prea multe de spus. Duminica a venit repede. Mult prea repede pentru proaspeții cisnădiouri.

Actorul **Mihai Bica**, renunțând cavalereste la o interesantă polemică ce implică, după cum se vede, zuluful poetului **George Precup**

Poetul **Călin Sămărghițan**, rătoindu-se versificat la poetul **Adrian Munteanu**. În fotografie mai poate fi văzută poeta **Mirela Lungu**, în încercarea disperată de-a potoli verva convivilor

Proiect “SINGUR” pentru reviste tipărite

Revista SINGUR distribuie gratuit câte un exemplar tuturor redacțiilor revistelor de cultură din România și din străinătate, de care are știre.

Redacțiile revistelor care nu au primit până acum revista noastră sunt rugate să ne anunțe prin formulele de comunicare din ultima pagină.

Redacțiile revistelor care nu mai doresc să primească publicația “SINGUR” sunt rugate să ne anunțe pentru a le scoate din regimul de difuzare.

Redacțiile revistelor care doresc să le promovăm un colaborator sunt rugate să ne contacteze.

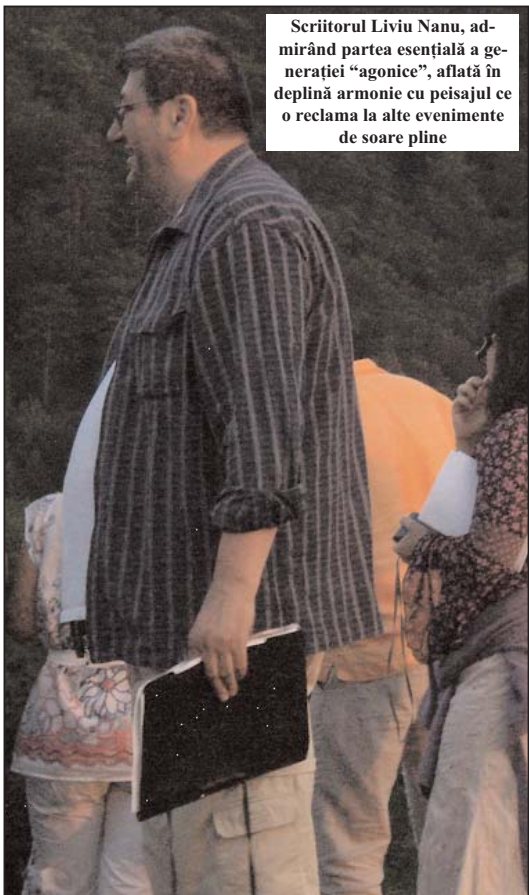
Redacțiile revistelor care doresc să promoveze un colaborator al nostru sunt rugate să ne contacteze.

Redacțiile revistelor care doresc să afle părerea “Cititorului de reviste” sunt rugate să expedieze câte un exemplar din fiecare număr, pe adresa redacției noastre. Să aveți pace,

Redacția SINGUR

Scriitorul **Ștefan Doru Dăncuș**, privind-și nostalgic muzele ce vor să rămână definitiv la Cisnădioura

Scriitorul **Liviu Nanu**, admirând partea esențială a generației “agonice”, aflată în deplină armonie cu peisajul ce o reclama la alte evenimente de soare pline

Tabăra de poezie de la Cismădioara - impresii incomplete -

Ovidiu IVANCU

De la bun început m-am gândit că cel mai greu va fi pentru Călin Sămărghitan... E de-a dreptul imposibil să aduni într-un spațiu restrâns atâtea personalități diferite, cu orgoliile lor firești, cu simpatiile și antipatiile lor și mai ales cu imaginea pe care și-au făcut-o fiecare unul despre celălalt. Apoi, când l-am întâlnit pe Călin Sămărghitan, m-am gândit că îi va fi și mai greu. Politicos și amabil, Călin a crezut de la bun început în ideea de a organiza o tabără de poezie și de regulă, în situații de genul acesta, așteptările sunt foarte mari, de cele mai multe ori prea mari.

Au început să vină și invitații... N-o să spun nimic despre niciunul dintre ei tocmai pentru că cititorii acestui text ar deveni suspicioși așa cum eu însumi sunt de fiecare dată când citesc fraze elogioase. O să vorbesc, însă, despre atmosferă... Da, s-a răsunat mult, s-a glumit mult, dar s-a și cântat, s-a și citit poezie, de asemenea. Deși adunarea poeticească a fost de la bun început eterogenă, am putut dialoga rezonabil, am făcut schimb de idei și volume de versuri (eu doar am primit și le mulțumesc celor care au făcut acest gest știind de la bun început că nu se pot aștepta la reciprocitate). Cei mai mulți dintre invitați sunt oameni de substanță, cu o cultură literară care îi califică pentru statutul pe care îl au pe scena sau în diverse alte comunități în care activează.

Dacă m-ar întreba cineva ce anume pot aprecia la marea majoritate a participanților la Tabăra de poezie de la Cismădioara, aș răspunde fără să stau prea mult pe gânduri: ironia și autoironia. Nu am stat 4 zile printre oameni constipați intelectual, pătrunși de propria lor importanță, trăind fiecare ceas al zilei cu ideea la propria notorietate. Este, după mine, și cea mai importantă dintre calitățile omului de cultură. Nu știu cum a reușit Călin (gândindu-mă la „meseria” pe care o are, bănuiesc că a avut ajutor cine știe de unde), dar a ales oameni în egală măsură diferiți, dar și capabili să își etaleze inteligența nu la modul agresiv, invaziv. Liviu Nanu, Ștefan Doru Dăncuș, Laurențiu Ciprian Tudor, Adriana Lisandru, Adrian Munteanu, Baubet Izzet, Adrian Suciu, Cezara, Maria, Călin, Emanuel Iconar și mulți alții pe care colegii mei într-ale taberi, cu o memorie mult mai bună decât a mea, și-i vor aminti cu mai multă acuratețe, nu sunt oameni cu care să interacționezi la modul facil. Mulți dintre ei (inclusiv, evident, subsemnatul) sunt incomozi, rigizi câteodată, patetici alteori, încăpățânați etc. Cu toate acestea, în cele mai multe situații dialogul a fost posibil și, mai mult decât atât, fecund (evident, cititorii trebuie să atribuie cuvântului exclusiv sensul lui conotativ). Ceea ce vreau să spun (și să nu vă gândiți că e puțin lucru!) e că niciunul nu e... prost! Desigur, nu vorbesc despre IQ aici, ci despre prostația aceea agasantă a individului blocat în proiect (vorba lui Liiceanu). Au fost zile în care eu unul nu am sesizat timpi morți. Apoi, alegerea spațiului în care s-a desfășurat tabăra, a contribuit și ea enorm.

Închei aici pentru că nu sunt obișnuit să scriu despre așa ceva. Elogiile, așa cum mai spuneam, îmi trezesc suspiciuni. De multe ori nu am avut răbdarea de a citi texte de genul celui pe care l-am scris eu acum.

Voi contribui însă cu o plăcere nedisimulată la textele pe care ceilalți le vor posta și voi nuanța în comentarii lucrurile care au scăpat aici memoriei mele ce dă semne de îmbătrânire. Călin, dacă te hotărăști să organizezi și cea de-a doua ediție, în măsura în care te pot ajuta cu mărunte chestiuni care țin de organizare, poți conta pe mine! Nu de alta, dar dacă sunt implicat, cu siguranță mă voi număra printre invitați. (2009-06-22)

Călin Sămărghitan

Iată și coperta volumului de poezie „Fardad” al lui Călin Sămărghitan, lansat în tabăra al cărei organizator a fost chiar el, și despre care Paul GORBAN scrie:

“(...) putem spune că poetul sibian se distanțează de pretenția multor colegi de generație, care preferă titluri pompoase, vulgare prin abundența stilistică or vizuală. El preferă titluri scurte care trimit în mod special la teme care prefigurează emoția și mesajul poetic. Același lucru l-am putea spune și despre construcția versurilor. Ele sunt scurte și ritmatice, pot fi scandate, interpretate actoricește și, în același timp, de o profunzime aparte. Sunt asemenea semintelor care anunță fructul.”

Din scaunul cu cinci rotile

Adrian FIRICĂ

Astăzi (28 iunie, a.c.) scriu ceva off topic și ceva off-off topic

„Fardad” – Călin Sămărghitan; Sibiu, Print Atu, 2009, ISBN 978-973-88827-3-7 / 821.135.1-1 – e una dintre puținele cărți pe care nu le-am putut citi în maniera mea obișnuit-neortodoxă: întâi cuprinsul și, pe cât posibil, de la sfârșit către început. Nu mi-a rămas decât să fac saltul în gol, de dragul perspectivei, ignorând intrutotul avertismentul ferm din „Cuvânt înainte al autorului”: „... Ordinea, așadar, nu este aleatorie și vor apărea diferite personaje pe parcurs.” (p.3). Cum era de așteptat, m-am trezit în plin „Accident”: „Cristalul/ pe care l-ai spart/ erau lacrimile mele/ înghețate.” (p.52), adică într-o lume de închipuit minimalistă, unde există un singur tren, care - culmea!, merge către Viena, lume în care nu se pune problema inventării carburanților, nici aceea a diferențelor dintre 1, 2, 3, 4, și... Euro 5, să zicem!

Ce facem după alungarea din Eden?, pare a fi cheia ce se-nvârte-n broasca existențială a acestui volum. Păi, facem o lume după capul, chipul și asemănarea noastră. Avem la-ndemână Creatorul, Tema și Poetul. Creația este CARTEA, așa cum reiese din „Teama lui Iacob”: „... dimineața începe să răsăre:/ o teamă fugișe,/ o umbră/ și o alta venea înapoi,/ luând locul singurătății limpezii,/ povara mai grea/ a mirărilor viitoare.” (p.58).

„CARTEA „Fardad” nu este tocmai o „in-novație” stilistică, nu-i nici un hățis, nici cine știe ce labirint dedalian, ci este o sumă de puncte iradiante care nasc o țesătură de raze ce se suprapun, se întretaie, se acompaniază sau se solidarizează, dacă nu magic, atunci frumos și incitant.

„Fata din livadă” ne dă destui sămburi pentru semănat, „Prințesa de nisip” destul loc pentru săpat, iar „Prințesa persană” destule... ademeneli. Evident că nu mai rămâne loc decât pentru „Antielegie” – una singură: „O elegie se compune dintr-o moarte și o culoare./ Moartea este a ta, a celui dinlăuntru./ Culoarea este a ei./ Este a ei.” (p. 82).

Închei invitându-vă pe „Tărmurile zilei întâi – două zile lungi –”, fiindcă acolo autorul spune că: „Va veni o vreme în care voi crede/ că luna doarme la mine în palme./ Câmpurile-și vor scoate greierii uzi la soare/ iar tu mă vei privi cu ochi de catifea.” (p.46), după care am să ascund cartea asta cu copertile ei cu tot, făcute de Alice Drogo-

reanu, și cu paginile ei de hârtie plămădită după o idee a editorului, pagini care „măraie” ca o femeie mângăiată.

Astăzi (1 iulie, a.c.) îmi fac de cap

Dacă nu mă înșel, cât am stat noi la Cismădioara telefoanele au fost într-un fel de „pauză de irealitate”, nu numai ale mele, ci și ale celorlalți. În ceea ce mă privește nu am mai avut ocazia să mă port barbur cu interlocutorii mei:

– Ce faci măi? – după caz, Alo!, ce mai faci?

– Păi, stau de vorbă cu tine.

– Și ce mai faci de fapt?

– Lucruri care nu-ți convin ție, evident.

– Adică!?

– Îmi testez spiritul anticipativ.

Până acum nu m-am înșelat. M-ai întrebat: ce faci?, ce faci de fapt?; și adică?, după care o să-mi spui, anticipez: salut, lasă că vorbim noi altă dată!

– Hi!, salut, vorbim altă dată, că fac economie.

– Alo!, auzi? ...

– Da, aud.

– Am citit într-o confesiune recentă a unuia că literatura de după post-modernism a început să-i dea de gândit, deși e monotonă. Stai să-ți explic...

– Lasă asta, ai grijă cum conduci.

Hai pa!

– Neseriosule, ce pa?... Hai pa!

– Salut!

– Mda, te treziși, ce să zic!

– Mi-ai dat tema aia cu „licuricii iubirii”, adu-ți aminte.

– Și ce dacă?

– Am început cu:

„presimțirile licuricii iubirii scara din iarbă”, dar zic să schimb cu:

„presimțirile licuricii iubirii scara... prin iarbă”, ori cu:

„doar presimțire licuricii iubirii scară de iarbă”, și mai am o idee plină de cruzime, care sună cam așa:

„scară și iarbă licuricii iubirii presimțirile”, dar mai am și altele. Indiscutabil...

– Ai grijă cum semnezi. Să semnezi indescrifabil. Ai înțeles?

Poeți din Ordinul Cavalerilor Cismădioari, arătând ceea ce trebuie parlamentarilor, ministerelor culturii și altor orătanii adiacente

Poeți din Ordinul Celor Care Nu Cuvântă, binecuvântați de ministere adiacente. În fundal putem vedea ce ne arată poezia lor cu iz european

Revista SINGUR nu te lasă singur!
Prezența unor lumini înseamnă absența unor întunecați

Cismădiorii

Să descoperim continuu lucruri noi. Dacă o facem, înseamnă că mergem înainte

Gabriela Maria DOBRESCU

Cu riscul de-a putea părea subiectivă, m-am gândit să împărtășesc aici impresiile mele despre zilele petrecute în luna iunie a acestui an în *Tabăra de poezie de la Cismădiora*. După ce am citit lista participanților, împinsă de o curiozitate care nu îmi dădea pace, am acceptat invitația lui **Călin Sămărghitan**. Doriința de a cunoaște noi poeți și prozatori ale căror texte le citeam cu plăcere de mult timp pe site-ul literar „Agonia” se împletea cu aceea de-ai revedea pe unii dintre ei pe care îi cunoșcusem tot la Sibiu, în cadrul „Serilor artgotice”.

Am plecat de acasă cu o imagine pe care mi-o făcusem doar din ceea ce scriau cei pe care nu-i întâlnisem până atunci. Pe parcursul celor aproape patru zile petrecute împreună acolo, mi-am dat seama cât de mult ne putem înșela uneori. Pentru mine, întâlnirea de la Cismădiora a fost un prilej de a cunoaște niște oameni dincolo de aparențe, ceea ce, cred eu, nu e puțin. E dificil să aduni la un loc oameni cu personalități diferite, dar și mai greu e să te ocupi de organizare astfel încât să mulțumești pe fiecare în parte. Pot spune acum, după ce a trecut ceva timp, că nu este la îndemâna oricui să facă asta. Pornind de la locul pentru cazare și tot ce a implicat sederea noastră acolo și până la locurile unde ne-am expus fiecare poezia, totul a fost ales cu atenție și nu întâmplător.

În prima seară, la început mai rezervat, am încercat să ne acomodăm unii cu ceilalți renunțând la formalisme. Nu-mi închipuisem niciodată că așa putea să mă adresez domnilor **Firică** și **Munteanu** spunându-le Adrian sau nici prin cap nu îmi trecuse că **Adrian Suciuc** e cu totul altul decât cinicul din fotografia de pe site. Ulterior i-am mărturisit că a fost omul care m-a surprins în mod deosebit.

La un moment dat, **Călin** a fost cel care ne-a unit atunci când, în livada pensiunii, de sub greierii Cismădiorei, ne-a dezvelit-o pe „**Fardad**”. Chiar dacă nu era încă vremea piersicilor și în livadă erau doar vișine și cireșe amare, peste tot s-a simțit o aromă de piersici pe care „*Fata din livada*” o îmbrățișase în trecerea ei discretă pe acolo. Noi am observat abia spre dimineață, când pe trepte am zărit urma pașilor ei. Păcat că nu s-a arătat. Cu toții am fi fost curioși să o cunoaștem. Dar, poate că

uneori e bine ca poveștile să rămână nespuse până la capăt.

E greu să cuprind aici tot ce s-a întâmplat. Ar fi nevoie, probabil, de un serial. De aceea mă voi rezuma doar la anumite momente pe care eu, subiectiv, așa cum v-am avertizat de la început, le-am adăugat memoriei mele afective. Și la urma urmei trebuie să ne amintim doar despre lucrurile plăcute. Să încep cu seara de poezie de la *Cetate*. Întotdeauna am crezut că în jurul poeziei te poți aduna fără să îți cont de afinități sau de resentimente dacă ești poet cu adevărat și dacă ea, poezia, sălășluiește cu adevărat în sufletul tău. Și seara aceea a fost o seară de poezie. O spun cu mâna pe inimă. Nu voi uita niciodată momentul în care, în timp ce recita unul din sonetele sale, **Adrian Munteanu** a uitat versurile, iar felul în care s-a salvat a fost genial, demn de orice actor de marcă. Așa cum nu voi uita nici recitalul lui **Florian Silișteanu** care a citit la un moment dat la lumina unei lanterne pe care plin de bunăvoință i-o ținea **Liviu Nanu**. Vrajiți de poezie nu ne mai înduram să plecăm și am fi rămas noi mult și bine dacă alte interese aflate mai presus de poezie nu ne alungau. Oricum nu voi uita curând seara aceea. Ziua a treia a însemnat o altă zi dedicată poeziei.

Am mers cu toții la Muzeul din Dumbrăvă, unde ne-am delectat atât cu poezie de calitate, cât și cu priveliștea fascinantă a acelor locuri. A fost o altă zi pe care nu o voi uita cu ușurință. Probabil, doar dacă într-o zi „gândurile mele/ își vor închide ferestrele/ trăgând obloane grele/ peste amintiri.”

Seara acele zile a fost o seară în care s-a recitat, s-a cântat, s-a glumit și s-a râs mult.

Ștefan Doru Dăncuș ne-a cântat la chitară și ne-a încântat, secundat de **Laurențiu Tudor** care ne-a uimit pe toți cu vocea sa. Nu ne gândeam încă la plecarea, așa că am stat până în zori.

Surpriza mea a fost aceea de a-l cunoaște pe **Doruleț**. Citisem câteva din textele lui postate pe „Agonia”, aflasem câte ceva despre el, dar nu mă gândisem niciodată că un capăt al firelor mele invizibile se află la el. A fost cea mai mare bucurie să primesc de la acest copil îmbrățișarea de care aveam nevoie de ceva timp. Acum mă mulțumesc și cu îmbrățișări virtuale pentru că știu că vin din sufletul lui nepătat încă de răutățile pe care le facem cu toții cu voce sau fără de voce.

Am cunoscut oameni deosebiți alături de care aș petrece oricând câteva zile adunați în jurul poeziei: **Adrian Firică**, **Adrian Munteanu**, **Adrian Suciuc**, **Ștefan Doru Dăncuș**, **Florian Silișteanu**, **Liviu Nanu**, **Ovidiu Ivancu** și **Baubet Izzet**, colegii mei de breasă, **Sorin Despot** și prietena lui **Ancuța** și **Mirela Lungu**.

Ceilalți: **Cezara Răducu**, **Călin Sămărghitan**, **Adriana Lisandru**, **Camelia Silea**, **Laurențiu Tudor**, îmi erau deja prieteni și apropiați. Sau cel puțin așa îmi place să cred.

Am plecat acasă mai bogată sufletește ducând cu mine, pe lângă o mulțime de cărți primite cu mare bucurie de la cei care mi le-au dăruit, și credința că poezia îți aduce prietenii fapt pe care voi încerca să-l dovedesc ori de câte ori voi avea prilejul.

Îmi mulțumesc lui **Ștefan Doru Dăncuș** pentru ocazia oferită de-a scrie despre asta și sper într-o nouă ediție a taberei. **Călin**, ești pe recepție?

Impresii din prima mea tabără

Am plecat spre Cismădiora nehotărât, speriat, nemulțumit, mai mult împins de la spate de mom, îndemmurile zănei, curiozitate și picul de regret că nu participă al celui mai bun prieten, trudit în ale scrisului ca și mine. Visam demult să cunosc scriitorii. Cel mai mult îmi doream să mă cunoască cei de pe site-uri, să nu se mai întrebă ei, oamenii mari, dacă exist sau sunt clona nu știu cui, după cum am fost privit, la apariția mea, în 2006. Cu mari emoții, îl sun pe organizator, o zi înainte de plecare. „Înțeleaptă” decizie. Dacă mai avusesem rețineri, blândețea vocii lui **Călin Sămărghitan** le-a dat ușurel deoparte.

Suntem primii. Voiam să-i cercetez pe toți câți vor fi venind, încă de la sosire. Pregătisem pentru întâlnire câteva încercări, versuri, dar, cum sunt curșurgiu, numai a versuri nu-mi sunau. Scrise în goană, printre teze unice și examene de aptitudini, eram sigur că mă voi face de rușine. N-avusesem răgaz să mă uit peste ele. Apoi, mărturisesc multora preferința pentru rimă, indiferent la moda zilei, a glasurilor ce susțineau, de multe ori vehement, nevoia dibuirii unui nou traseu în poezie. Se-nghesuiau într-o mapă vreo 15-20 de astfel de bălbăieli, băjbăieli sau cum le-or fi zicând, poate schițe, din care nu știam câte vor supraviețui travaliului la care sileam orice text scăpat de sub mână mea. De mirare totuși că le-am pus în bagaj, pentru că rar mă convinge cineva să citesc în public. Prea mă călărește emoția, glasul îmi sună searbăt adormind auditoriul. Asta când „sună”. De obicei, la urechile lor ajunge târâș un murmur de părâu strecurat leneș printre ierburii. Ce să fac? Asta sunt! Până spre seară eram edificat. Călin reușise, nu știu cum, să adune o mână de oameni extrem de prietenoși, calzi, care nu m-au ignorat, dacă n-or fi fost și ei la fel de dezorientați de lunganul rătăcit între ei - că de, oameni suntem - dar nici nu m-au luat în coarne. Exact ce se aveam nevoie, dându-mi răgaz să mă obișnuiesc cu sclipirile, revărsările, răsfăturile unor firi de artist. Doar aici? Probabil. Nu știu. Bănuiesc că la slujbe, acasă - sunt oameni obișnușiți. Cismădiora, seara de iunie oferea stropul de libertate care-i făcea să pară o ceată de copii scăpați de strictețea profesorilor, a părinților. Stați așa! Vorbă lungă cum sunt, nu am spus încă cine a reușit să ajungă la tabăra dintre livezi.

Enigmaticul **Adrian Suciuc**, calm, cald. Lângă el m-am simțit în siguranță. Precis nu va săcâi niciodată cu întrebări. Singurutețul **Adrian Firicel** zis **Firică**. Îl întâlnești, îl îndrăgești. De ce? „Printre gesturi și gânduri” te inițiază în „vorbirea-n limba stângă”.

Camelia Silea, mare povestitoare în prima seară.

Doru Emanuel ICONAR

Maria Gabriela Dobrescu, rebotezată „prahoveanca”. Aș fi vrut s-o îmbrățișez de la prima întâlnire. Am făcut-o abia a doua zi, reținut de faptul că nu știam cum va reacționa. M-a uimit blândețea și căldura ei.

Silea. Știți voi care. Silea... poetul, boemul, adevărat spectacol. **Silișteanu** „ce-aleargă secunda” „desfăcând-o la aripă”, „ardumaș la surda lumii”, de n-a mai rămas „Pământ nicăieri”.

Liviu Nanu, staroste, nu doar peste „Cărciuma lui Bicuță” ci și peste opește intr-ale poeziei „*Cismădiorii*”. Prezența lui, prin comentarii, m-a încurajat nu de puține ori.

Dăncuș, născut de Dorul poeziei, figură renașcentistă, impune fără risipă de gesturi sau vorbe.

Ivancu bonomul, mai trebuie oleacă iscodit căci nu se lasă ușor dezvăluit.

Laurențiu-Ciprian Tudor, brașoveanul, „Apostolul serilor” Cismădiorei. Actor înăscut, s-a mulțumit să fie profesor. L-am asemuit artiștilor din pomul de Crăciun. Vă spun un secret: visează să „trimită mail poeziei”.

Pe **Adrian Munteanu** îl întâlnisem deja la Brașov. **Mirela Lungu**, tăcută, prezență plăcută.

Dan Herciu, printre puținii care au vorbit „piculiului”, în prima zi. Chip ce pare timid, m-a făcut să mă întreb dacă, peste ani, voi afișa aceeași imagine.

N-am spus încă nimic de **Adriana Lisandru**, „blonda”. Poate pentru că prezența ei îmi părea agresivă. Desigur, nu trebuie să uitați că sunt retras, cred, prea timid, prea melc. Dar nu vă lăsați înșelați. De „blonda”. Te leagă doar la ochi și te trimite să-i cauți sufletul aiurea.

Baubec Izzet, scâldat în zâmbet de nașa lui. „Nu vede, nu miroase, doar soare focul care stinge apa”.

Și ultimul, doar pe această listă, **Călin** cel **Sămărghitan**, preot și duhovnic peste livada cuvintelor. Au mai fost și alți, dar au sosit în următoarele zile. Despre ei, vor aminti poate ceilalți, mai buni, mai bine decât mine.

Tuturor: mulțumesc! Peste toate mi-am căști-gat „titlul”: **Doruleț**, așa cum eu însămi îmi spun, cum numai cei ce mă cunosc mi se adresează. Și, cred, sper, dreptul de a fi așa cum simt. Căci încă sunt pui ce-și sparge coaja încercând să iasă la soare, să-și croiască viitorul.

Adrian Suciuc: Mă Dăncuș, aștia nouă ne fac poză?
Ștefan Doru Dăncuș: Păi dacă numai noi am mai rămas...

Adriana Lisandru, surprinsă într-o poziție demnă de pagina 16 a revistei SINGUR

Învățăturile lui Florian Silișteanu către ucenicul său Doru Emanuel Iconar: „...așa că să știi, bătrâne, căci cu poezii nu mănânci decât pâinea cea amară a exilatului...”

Abonamentul la revista SINGUR nu te lasă singur
Revistă de cultură, civilizație și atitudine morală

Cismădiorii

Supliment al
nr. 18-19-20-21
din revista
SINGUR

Sorin Despot, nevoind să dea vrabia din mână pe cloara de pe gard, adică apa minerală pe vinul care s-ar putea ori nu s-ar putea să-l aducă Dăncuș

Cisnădiuora, Sfatul Bătrânilor din Baia Mare: Adrian Munteanu, Mirela Lungu, George Precup, dama lui G. P., Niu Herișanu, încă o damă și cadrul natural din lemn de brad

Armie de otomani plănind să cucerească sfânta glie a Cisnădiuorai

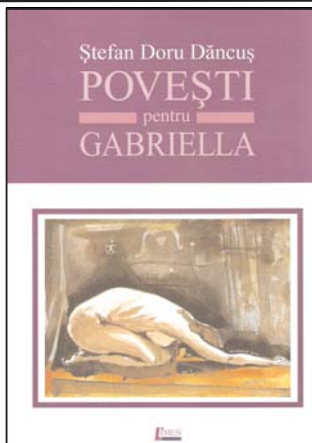
Poetul Baubec Izzet, stresat de faptul că armia epuizată a ales iarba de deasupra glii

Scritorul Ovidiu Ivancu arătând Universului dosul poemelor (încălzirii) sale hermeneutic-literar-fermecătoare. Lângă dansul, cineva care nici noi nu știm "care este"

...iar acum, în absolută premieră mediatică, vă oferim "Gânditorul de la Cisnădiuora", așa cum a fost văzut el de către contemporani: Călin Sămărghitan

După ce a realizat, în 2006, cea mai scurtă lansare de carte (*Zalău, Sălaj, cu volumul "Bocitorii. Așteptătorul", 150 secunde*), Ștefan Doru Dăncuș pare a se lăsa de piept cu "Guinness Book" - reușind să facă în Tabăra de poezie de la Cisnădiuora cea mai discretă lansare de carte: romanul "Povești pentru Gabriella", remarcant de către Adrian Firiță (el însuși participant la această tabără) astfel:

"Azi, 22 iunie - 2009, pentru Ștefan Doru Dăncuș, în contul unei „POVEȘTI PENTRU GABRIELLA” (ISBN 978-762-415-2; Editura LIMES; Cluj-Napoca, 2009), declar pe proprie răspundere: ...sunt de acord să scoatem de la index (P.S.-ul) taxa asta Pusă! Spusă cu suflul de autor: „... Să ne imaginăm că respirația noastră este îngerul nostru și că murind noi, dispăre el. Văzută din acest unghi, frumusețea oamenilor ar putea fi imaginația îngerilor oamenilor.”; (p. 5).

...prezentată ca neașteptată scriere în proză este aceasta: „POVEȘTI pentru GABRIELLA”, așa cum scrie pe copertă, pentru că îți întinde pagina de pagină câte o invitație epicureică, bucurie peste care nici măcar accidental nu prea mai dai, dară să mai și cazi cu totul în ea, prin lumea „prozelor de azi”.

...iar de te uști pe ce spune, pe neașteptate, autorul:
- „Știi de ce vă aflați aici.
- Îmi pare rău, nu știu.
- Faceți pe naivul...
- Citez: „Se apropie vremea...”
- Este opinia mea.
- Și cine este anexatorul, mă rog?
...” (p. 81), dai din opinie-n convingere.
...așa cum eu, devenit „cercetător profesionist de proză cu acte în regulă” și dotat cu tot ce trebuie (chef, salivă, degete frumusețioare, timp discreționar la-nedemână), am ajuns, fără probleme, în ADEVĂRATUL FINAL întâmplat autorului în pagina 132: „Poetul cu durerile întregii planete în el a scris; acum, obosit și trist, nerus și încercănat... Aș vrea să întâlnesc pe cineva cunoscut, însă pe mine persoanele nu m-au căutat niciodată, nici măcar în vis...”.

...recunosc că pagina 133 (pagina pentru adulții!) conține porțiuni de text scris cu litere bolduite:

„- Cât e ora Doru?
- Nu știu, ori e dimineață, ori e seară. Nu poți ști, cu vremea asta...
De viață ar trebui să fie înspăimântați, nu de moarte, de modul în care se ascund unul de altul ar trebui să fie frică și de gesturile de bunătate perversă cum ar fi...”.

...dar că de pe la pagina 135 încolo nu mai vreau să citez decât un pic (fiindcă toate paginile sunt numai POVEȘTI PENTRU GABRIELLA), pentru că nu vreau să vă spun eu că „Gabriella i-a citit din Noica dialogul lui Platon despre Unu și Multiplu” (p.182), convingându-l pe autor să adopte modernitatea, măcar ca pe o lecție, ultimul cuvânt pe care îl însuși a reușit să-l mai scrie fiind: „SFÂRSIT”.

...dar, desigur, și ce dacă?!, POVEȘTI PENTRU GABRIELLA scapă (destul) autorul volumului „POVEȘTI - pentru GABRIELLA” și în pagini care nu sunt prielnice prozodiei, scapării care-l dau de gol, cum ar fi astea: „...Draga mea. Iubito. Tare plouă-afară./ În pagina asta te-am incrementat./ Nu te-ai dus la lucru. Te vei duce ieri.”; (p. 140), și nu vreau să insist, pentru că nu vreau să trădez faptul că pot fi părtaș la chestia aia denumită... solidaritate masculină”.

Revista SINGUR nu te lasă singur

Impresii de la Cisnădiuora: tabăra de poezie, poante și... bancuri

Recunosc că m-am dus la Cisnădiuora mai mult curios decât convins. Eram curios să văd cum se manifestă poezii între ei, mai ales cei ce agonizează sau se extaziază pe un site cu nume compatibil mai degrabă cu psihoterapia sau cu bolile incurabile: agonia.ro. (Ce, nu e poezia o boală incurabilă?!). Eram curios, în aceeași ordine, să văd ce fel atipic de pacient social este poetul, mai ales când, fiind printre ai lui, se presupune că s-ar manifesta mai fără măști, fără rușinări, fără convenții...

Recunosc că nu am fost dezamăgit, cu toate că toată dorita mea analiză psihosociologică a sărit din primele ore în aer... Ce neutralitate axiologică, ce observație științifică de marginal... Era atâta dorință de joacă, atâta poftă de vorbit în dodii, de bancuri și de râs, încât trebuie să fi fost tâmpit să stai aseptice deoparte... Așa că m-am aruncat și eu cu totul în vâltoare și a ieșit o dionisie (evident cathartică) pe cîste!

Deși psihosociologul este, cel mai adesea, o ființă agregară, am avut la Cisnădiuora un plăcut sentiment de apartenență la o comunitate de frumoși nebuni. O comunitate, păcat că doar underground.

Cert este că unui privitor neparticipant, unui privitor obișnuit, trebuie să îi fi părut foarte bizară această adunătură de zevzeci puși pe șotii. Aștia sunt poezii? Aștia care beau de stîngă amocul lumii, poate focul inimii lumii acesteia întorsă împotriva ei înșiși?... Aștia care beau fără să se îmbete (repet doar ca să stingă) și debitează, ca și cum ar face surf cu vorbele pe băutura lor, tot felul de prostii și măscării fără sens până în miez de noapte? Aștia sunt poezii?... Io i-am zis sincer lui Dăncuș, interpretând un țigan: *Haoăleu fratilui meu, pă daci poetii care dă cu pornoșagu și cu ailea cu alcoalele atunceia șatra mea îi în întrejime poetă... Mănca-ți-aș maneaua matala de-zi zăci folc...*

Și darlailui are dreptate. Ca orice om de bun simț. Dar poetul nu e om de bun simț. El e, de foarte multe ori, joar în fața lui însuși, un scamator. El știe să joace orice rol cerut social cu talent (evident vorbim despre poetul adevărat). Este la intruniri insul spiritual. Joacă chiar până dincolo de limita vulgarității. Ca să te pocheze, ca să îți provoace conformismul, ca să te chinuie chiar, amuzându-se. Dar toate astea (vulgaritățile, poantele, vorbele aruncate) sunt praf în ochi, sunt masca mondenă a unei mari gravități. A fi spiritual așa, în și de ochii holbați ai lumii, este ca o excentricitate a Sensibilității. Ca o relaxare. Este, în același timp, o amendare a afectării. Pentru poezii autentice dionisiacele are valoare răsului, tocmai pentru că îi reprezintă înțelepciunea care râde... Asta am gândit la Cisnădiuora. Nu înseamnă că toți poezii sunt așa. Sunt destui și de ăia afectați și limitați și destui și din tagma celor care scapă caii, jurându-se că o fac programatic, când de fapt au pierdut de mult echilibrul. La Cisnădiuora am avut norocul să fie majoritari risipiții întorși acasă.

Intr-una din seri s-a recitat sus la cetate (în fapt o biserică fortificată de secol XII-XIII). S-a recitat până s-a copt ziua și-a căzut. Atunci am văzut pentru prima oară literaturii. Am văzut și i-am pus în palmă. Nu știu de ce, dar am simțit că între poezii și literaturii există o legătură. (Ce nevoie avem și de unii și de alții?)... Fain a fost că atunci când coboram călcând des pe alocuri, deși noaptea devenise deja bine conștient de sine, ne-am întâlnit cu niște domni în frac și cu mânuși albe, care urcau sigur și apăsat, la cetate, ca și când ar fi văzut, ca felinele, în întuneric. Sunt masonii, ne-a lămurit unul dintre noi, șoptit și speriat, merg să facă un ritual... Noi ne-am întors împiedicați la vinul nostru încercând să ne imaginăm cum ar fi sunat un titlu de gazetă care ar fi dorit să evoce ambele evenimente. Am convenit că neapărat ar fi cuprins ideea: poezii în coborâre, masonii în urcare... așa ca la cotele apelor Dunării, pe vremuri, la radio.

Trebuie spus că a existat o persoană care a fost ca o încarnare, ca un spiritus loci, al taberei. Numele acestei persoane, boem și aiurit de soi, este Florian Silisteanu. Această primă ediție a taberei ar trebui să îi poarte numele.

Într-o seară, Silisteanu ne-a făcut cu capul cu peștele lui de 30 de centimetri pe care l-a prins el, dar l-a prins undeva, evident, într-o apă... udă. De la peștele ăsta (pe care Firiță l-a și făcut operă de artă din petale detrandafir și iarba... asta da poezie!) un colectiv de tovarăși poezii, în frunte cu io, Lisandra, Suciu, Ivancu și Baubec am lansat un nou curent literar (care va curenta istoria literaturii) pentru că apropiere poemul de funcția banului. Il dez-afectează și îl face când să aibă umor alb sau negru, fiind suculent și cu sens, cu tălc, noimă, noemă sau noesă, dar mereu cu declie văratec; când să fie (asemeni acelor bancuri) sec și să bage în ceață, obligând receptorul la deciptarea

Laurențiu
Ciprian TUDOR

absurdului, una cu cel al lumii de azi. Trebuie spus că acest nou curent, pe numele lui **ban-curismul** (nici o legătură cu partea dorsală și cu banul), practică doar poemul colectiv. Adică el se alcătuieste ad-hoc, la o masă de prieteni, unde se râde și se bea... de inimă albastră ca ton. Apoi se bea roșu, adică de toate inimile și de toate culorile. Fiecare ins de la masă scrie câte un rând, dacă poate chiar vers. Acesta poate avea legătură cu cel precedent sau poate să nu aibă. Pentru a exemplifica acest curent avangardist, majoritatea destupată a celor prezenți la Cisnădiuora am alcătuit două astfel de poeme colective. Manuscrisele sunt la mine și la cerere le pot dona Muzeului Literaturii Române.

Iată poemele:
Peștele de 30 cm (manifest bancurist) sunt un foton ventilat mă doare-n epiderma fermă și dacă nu-mi trece nimic prin cap vine curând și vremea când nimeni nu ne va mai oferi o cheie franceză de 69 și-n ochii tăi tipă alte lumi mă răcăie cine a aprins lumina la mine-n cameră era un crap cu solzi, de vreo 30 scărpinându-mă sub crusta moralei lupului moralist... m-am dat de Gaulle, Semnat: pornoții de la Cisnădiuora lui Sămărghitan

Peștele absolut (manifest 2) acesta este versul meu: în altă viață-am fost bideu simbolul falic, din eșarfă îmi zgăria lumina-n harfă și apa nu era nici plată nici mult prea foarte minunată mă doare-n bască că n-am cască și nu am far să văd amar când storce esența din absență îmi pare-un vis de abstenență și nici nu știu ce să mai spun acum pe-o margine de drum că am văzut poezii netoți și sexuați și hotențoi defunct absurd alung prea lung un el absurd am fost prieten c-o plăcintă mai stai, te rog, în versul tău nu te băga în versul meu!

Mai am de zis două lucruri. Oricum am compactat destule și am și uitat o groază. Unu: mulțumim preotului-poet Sămărghitan, care fu cauza și ocazia Cisnădiuorai și care ne-a păzit să nu batem câmpii prea tare de să-i înnebunim, cum a știut el mai bine. Domnul să-l aibă în pază!

Doi: drept dar celor ce ne-am întâlnit acolo las un poem care poartă numele figurii emblematice a primii tabere de la Cisnădiuora: Silisteanu. L-am scris acolo și poartă acel spirit. Acum când îl transcriu mă uimesc că poartă în chiar toil lucrurilor un aer de nostalgie. Poftim:

Poem pentru Silisteanu
21.06.2009, Cisnădiuora

ardumaș de trilu-lilu du în spuma mării Nilu și durerile ce porți pân' la porți, scapă-te scăpane-ai turma ca să pierdem urii urma și să bem și să boem boeria, poezia cerul ne-este nouă glia și când ne mai doare țara ne-om suda la Cisnădiuora.